

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **V. B.**, st. příslušnost Ukrajina, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, Bělá pod Bezdězem, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem, sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti vyrozumění žalovaného ze dne 3. 3. 2016, č. j. MV-35193-3/OAM-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení vyrozumění žalovaného ze dne 3. 3. 2016, č. j. MV-35193-3/OAM-2016, kterým jí bylo dle § 3b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) sděleno, že její prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 25. 2. 2016 nebylo učiněno včas, a tedy jej nelze dle § 3 zákona o azylu považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto vyrozumění je dle žalobkyně třeba považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu.

Žalobkyně uvádí, že byla zajištěna dne 28. 1. 2016 a téhož dne podepsala dokument, v němž byla mimo jiné informována, že má možnost v zařízení pro zajištění cizinců podat žádost o mezinárodní ochranu. Podat žádost o mezinárodní ochranu se žalobkyně několikrát pokusila, avšak bezúspěšně, neboť, jak tvrdí, byla žádost vždy ze strany personálu zařízení odmítnuta. Teprve dne 8. 2. 2016 byl s žalobkyní sepsán protokol o úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu. Po zhoršení situace ve válečných zónách na Ukrajině žalobkyně, již zastoupena právním zástupcem, podala dne 25. 2. 2016 opětovně žádost o mezinárodní ochranu poté. Následně bylo žalobkyni doručeno napadené vyrozumění.

Dle názoru žalobkyně je informace o možnosti podat mezinárodní ochranu, kterou po zajištění obdržela, nedostatečná. Není z ní zřejmé, komu má být žádost o mezinárodní ochranu podána. Ze zákona o azylu sice plyne, že žádost má být podána Policii ČR, avšak v poučení tato informace chyběla. Policie se žalobkyní sepsala jen prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu dle již neplatné právní úpravy. Za takové situace nemohla dle žalobkyně plynout sedmidenní lhůta k podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalobkyně dále tvrdí, že v sedmidenní lhůtě od zajištění jí nebylo umožněno podat žádost. V zařízení pro zajištění cizinců panuje v zásadě vězeňský režim, zajištěné osoby nemohou zařízení svobodně opustit bez eskorty. V zařízení není řádně zajištěn přístup k právní pomoci, což žalobkyně dokládá zprávou veřejné ochránkyně práv z roku 2015 a tiskovým prohlášením Asociace pro otázky migrace. Právní zástupce žalobkyně byl žalobkyní osloven, když v zařízení navštěvoval jinou svou klientku.

Žalobkyně uzavírá, že žalovaný nepostupoval správně, pokud její žádost o mezinárodní ochranu vyřídil vyrozuměním podle § 3b zákona o azylu. Takový postup není možný, pokud žalobkyně nebyla řádně poučena o právu žádost podat, přičemž jí a dalším dvěma zajištěným ženám (N. D. a M. O.) nebylo umožněno během sedmi dnů od zajištění podat žádost o mezinárodní ochranu. Dále žalobkyně upozorňuje, že žalovaný nijak nezohlednil horšící se situaci na Ukrajině a skutečnost, že by měla být dodržena zásada *non-refoulement*.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla dne 28.1.2016 řádně poučena o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu v sedmidenní lhůtě od zajištění, nebyla její žádost podána včas. K výtkám týkajícím se dostupnosti právní pomoci v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová (dále jen „ZZC Bělá Jezová“) žalovaný odkázal na dopis ministra vnitra veřejné ochránkyně práv ze dne 16. 10. 2015, č. j. MV-153034-2/OAM-2015, z něhož plyne, že bezplatná právní pomoc je v zařízení zajištěna dvakrát týdně.

Žalovaný upozornil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až v době, kdy byla právně zastoupena, avšak na tento úkon jsou kladeny natolik nízké formální a obsahové nároky, že jej mohla učinit i nezastoupena. Žalovaný vycházel z podání doručeného žalobkyní cizinecké policii dne 25. 2. 2016, přičemž neshledal žádné podstatné změny okolností vztahující se k možným azylovým důvodům žalobkyně. Její tvrzení o zhoršující se situaci v ukrajinském válečném konfliktu žalovaný nevyhodnotil jako relevantní vzhledem k tomu, že konflikt trvá již od roku 2013. Dále žalovaný upozornil na skutečnost, že bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobkyně, neboť na území České republiky nelegálně pracovala a prokazovala se padělanými cestovními doklady. S odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že žádá-li žalobkyně o mezinárodní ochranu poté, co bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění, zřejmě se jedná o žádost účelovou. Zásada *non-refoulement* je dodržována i v rámci řízení o vyhoštění, a tedy bylo řádně posouzeno, zda žalobkyni nehrozí při návratu do vlasti vážná újma.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016, č. j. KRPA-35552-13/ČJ-2016-000022, byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu devadesáti dnů. Téhož dne obdržela poučení v českém jazyce, v němž byla informována, že v zařízení pro zajištění cizinců, do něhož bude umístěna, má právo požádat o mezinárodní ochranu, a to písemně nebo ústně do protokolu. Dále byla žalobkyně informována, že její právo podat žádost o mezinárodní ochranu zanikne uplynutím sedmi dnů ode dne poučení. Žalobkyně podpisem stvrdila, že poučení rozuměla.

Dne 8. 2. 2016 se žalobkyně pokusila v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová podat žádost o mezinárodní ochranu. Ze strany Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová jí byla vydána informace v ukrajinském jazyce o tom, že lhůta k podání žádosti o mezinárodní ochranu uplynula dne 5. 2. 2016, a tedy na projev vůle ze dne 8. 2. 2016 nelze nahlížet jako na žádost o mezinárodní ochranu.

Dne 12. 2. 2016 právní zástupce žalobkyně informoval žalovaného, že převzal její právní zastoupení ve věci žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dne 25. 2. 2016 žalobkyně doručila cizinecké policii v ZZC Bělá Jezová „*prohlášení o mezinárodní ochraně*“. V něm uvedla, že jí dne 24. 2. 2016 volali její známí z oblasti na Ukrajině, odkud pochází. Seznámili ji se skutečností, že v poslední době došlo k zásadnímu zhoršení bezpečnostní situace v souvislosti s probíhajícím válečným konfliktem. Proto se žalobkyně obává návratu domů a žádá o mezinárodní ochranu.

Žalovanému byla žádost předána dne 1. 3. 2016. Vyrozuměním ze dne 3.3.2016, které je nyní žalobkyní napadeno jako správní rozhodnutí, žalovaný žalobkyni informoval, že její žádost nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany. Sedmidenní lhůta k podání žádosti již marně uplynula, přičemž od té doby žalovaný neshledal žádnou podstatnou změnu okolností týkající se možných azylových důvodů žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dle názoru žalovaného neuvedla žádné konkrétní údaje, které by vedly k závěru, že k podstatné změně okolností došlo, nepovažoval žalovaný její projev vůle za žádost o mezinárodní ochranu.

Soud si od cizinecké policie, ZZC Bělá Jezová vyžádal českou verzi formuláře poučení, které žalobkyně obdržela dne 8. 2. 2016 v ukrajinském jazyce. Tento dokument je součástí soudního spisu.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť se účastníci k poučení soudu nevyjádřili, proto v souladu s poučením vyjádřili souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně žalobou proti rozhodnutí napadá akt, který je označen jako vyrozumění, bylo třeba nejprve zkoumat, zda je žaloba způsobilá věcného projednání. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je rozhodnutím úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti jednotlivce. Judikatura Nejvyššího správního soudu se již dříve přiklonila k tzv. materiálnímu pojetí správního rozhodnutí, z něhož plyne, že lze za rozhodnutí považovat i akt správního orgánu, který jako rozhodnutí není formálně označen, avšak splňuje jeho výše uvedené definiční znaky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, č. 923/2006 Sb. NSS).

K otázce, zda lze za rozhodnutí v materiálním smyslu považovat vyrozumění o tom, že se projev vůle cizince nepovažuje za žádost o mezinárodní ochranu, a nikoli o zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2011, č. j. 7 Azs 83/2011-77: „*Pokud v daném případě správní orgán reagoval na podání stěžovatele, v němž vyjádřil úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany tak, že toto prohlášení bez dalšího založil do spisového materiálu a stěžovatele o tom pouze neformálně vyrozuměl, znemožnil mu tímto postupem podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. V důsledku toho tak v podstatě fakticky rozhodl negativně o jeho právu požádat udělení o mezinárodní ochrany na území České republiky. Vzhledem k tomu lze předmětné sdělení kvalifikovat jako rozhodnutí v materiálním smyslu.*“ Tyto závěry se uplatní i v případě vyrozumění dle § 3b odst. 3 zákona o azylu. Tímto vyrozuměním Ministerstvo vnitra žadatel

sděluje, že jeho žádost posoudil jako opožděnou, a zároveň že nebyla shledána podstatná změna okolností, která by vedla k přijetí žádosti. Takovým aktem je zásadně zasaženo do právní sféry žadatele, neboť mu není umožněno iniciovat řízení o mezinárodní ochraně. Pro účely obsazení soudu a místní příslušnosti se však nejedná o rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu § 32 zákona o azylu, respektive § 31 odst. 2 s. ř. s (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 6 Azs 16/2010-65).

Pokud jde o věc samu, bylo třeba předně posoudit, zda byla žalobkyně řádně poučena o svém právu požádat o mezinárodní ochranu do sedmi dnů od svého zajištění. Podle § 3b odst. 1 zákona o azylu „[o]právnění cizince podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců zaniká uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl policií informován o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany na území a důsledcích spojených s uplynutím této lhůty.“ Pokud by tedy žalobkyně řádné poučení neobdržela, běh sedmidenní lhůty by nezapočal, a právo žalobkyně požádat o mezinárodní o mezinárodní ochranu by tedy nemohlo zaniknout.

Žalobkyně nepochybnila, že rozuměla poučení v českém jazyce, kterého se jí dostalo bezprostředně po zajištění dne 28. 1. 2016. Pouze tvrdí, že se jednalo o poučení nedostatečné, neboť v něm není obsažena informace, komu je třeba žádost o mezinárodní ochranu podat. Podle § 3a odst. 1 písm. a) bodu 4 může cizinec pobývajícím v zařízení pro zajištění cizinců podat žádost o udělení mezinárodní ochrany policii. Žalobkyně byla pouze informována, že může žádost učinit písemně nebo ústně do protokolu, nebyla však výslovně poučena, že má tento úkon směřovat vůči Policii ČR. Soud dospěl k závěru, že tento nedostatek není natolik závažný, aby bylo možné dovodit, že žalobkyně vůbec nebyla ve smyslu § 3b odst. 1 zákona o azylu informována o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v sedmidenní lhůtě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevycházel ze závěru, že žalobkyně ve lhůtě podala žádost nepřislušnému orgánu, nýbrž z toho, že žalobkyně ve lhůtě žádost nepodala vůbec. Pokud žalobkyně byla poučena o tom, že žádost může podat, jakou lhůtu jí k tomu zákon stanoví, a jaké důsledky jsou spojeny se zmeškáním této lhůty, bylo zákonným požadavkům na poučení učiněno zadost. Neprojevila-li za takových okolností žalobkyně vůli požádat o mezinárodní ochranu v sedmidenní lhůtě, a to vůči Policii ČR ani žádnému jinému správnímu orgánu, její právo požádat o mezinárodní ochranu zaniklo. Námitky žalobkyně ohledně nedostatečnosti poučení, kterého se jí dostalo, jsou tedy nedůvodné. Sedmidenní lhůta k podání žádosti o mezinárodní ochranu začala v jejím případě běžet dne 28. 1. 2016 a uplynula dne 4. 1. 2016.

Dále však žalobkyně uvedla, že v období sedmi dnů od svého zajištění usilovala o podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak ze strany personálu ZZC Bělá Jezová byly její snahy zmařeny. K tomuto svému tvrzení však nenavrhla žádné důkazy kromě zprávy veřejné ochránkyně práv o situaci v ZZC Bělá Jezová v roce 2015 a souvisejícího vyjádření neziskových organizací. Podle § 134 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců povinen cizinci neprodleně umožnit podat žádost nebo jiný podnět státním orgánům za účelem uplatnění jeho práv a povinností. Provozovatelem zařízení je dle § 130 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaný. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 5 As 81/2008-41, je povinností žalovaného poskytnout součinnost zajištěnému cizinci, který projevuje vůli požádat o mezinárodní ochranu. Pokud by tedy žalobkyně opravdu žádala zaměstnance ZZC Bělá Jezová o umožnění podání žádosti o mezinárodní ochranu a z jejich strany by nebyla poskytnuta součinnost, došlo by k zásahu do jejích práv.

Nejprve je třeba vyjasnit rozložení břemene tvrzení a důkazního břemene mezi žalobkyni a žalovaného v kontextu relevantní judikatury. Žalobkyně namítá, že jí v době,

kdy byla omezena na osobní svobodě, bylo ze strany státního orgánu znemožněno podat žádost o mezinárodní ochranu. Pokud stát v rozporu se zákonem neumožní cizinci požádat o mezinárodní ochranu, jedná se o zásah do jeho práva na účinný právní prostředek nápravy podle čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) ve spojení s čl. 3 Úmluvy, který garantuje zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení. Důsledkem neposouzení či nedostatečného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu totiž může být návrat cizince do státu, kde mu hrozí vážná újma (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, *MSS proti Belgii a Řecku*, body 286-293; a ze dne 11. 2. 2016, č. 5124/11, *R. T. proti Řecku*, body 67-76).

Zároveň Evropský soud pro lidská práva dovodil, že tvrdí-li osoba omezená státním orgánem na osobní svobodě, že byla ze strany tohoto orgánu zkrácena na svých právech spadajících do věcné působnosti čl. 3 Úmluvy, může za určitých okolností dojít k přenesení důkazního břemene na stát, jehož povinností je potom prokázat, že k porušení nedošlo. V případech, kdy je skutkový stav sporný, je třeba při úvaze o rozložení důkazního břemene přihlídnout zejména ke konkrétnosti tvrzených skutečností a povaze tvrzeného porušení základního práva (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 12. 2012, č. 39630/09, *El-Masri proti Bývalé jugoslávské republice Makedonii*, bod 151). Například v případě, že osoba omezená na svobodě prokazatelně utrpí zranění či dokonce zemře, vyvstává silná domněnka odpovědnosti státního orgánu, kterou je pak tento orgán povinen vyvrátit (viz např. rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 7. 1999, č. 23657/94, *Çakici proti Turecku*, bod 85; a ze dne 27. 6. 2000, č. 21986/93, *Salman proti Turecku*, bod 100). Tento přístup akceptuje též Ústavní soud (nález ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. I. ÚS 1042/15, bod 46) a Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 25. 5. 2015, č. j. 6 As 255/2014-42, č. 3240/2015 Sb. NSS, bod 36).

Uvedenou judikaturu je třeba přiměřeně uplatnit i na případ žalobkyně. Je zřejmé, že tvrzení žalobkyně ohledně porušení jejích práv se týkají omisivního, nikoliv komisivního jednání žalovaného, tj. že jí nebylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu. Po žalovaném tedy nelze žádat, aby prokázal průběh konkrétního skutkového děje. Jelikož však žalobkyně byla v době tvrzeného zásahu do svých práv omezena na osobní svobodě, mohla se teoreticky dostat do situace, kdy by byla podrobena nezákonnému zacházení ze strany personálu zařízení pro zajištění cizinců, přičemž by nebylo v její moci opatřit si o tomto zacházení žádné důkazy. Pokud by uvedla dostatečně konkrétní a v kontextu okolností věrohodná tvrzení ohledně postupu žalovaného, bylo by jeho úkolem prokázat, že v ZZC Bělá Jezová existují dostatečné garance zajišťující právo podat včas žádost o mezinárodní ochranu. Takovými garancemi by mohla být například interní směrnice pro zaměstnance zařízení pro zajištění cizinců, jak postupovat v situacích, kdy zajištěná osoba projevuje zájem podat žádost o mezinárodní ochranu, nebo evidence takových případů.

Žalobkyně však dostatečně konkrétní tvrzení k tomu, aby došlo k přesunu důkazního břemene na žalovaného, neuvedla. V žalobě pouze opakovaně uvádí, že jí a dalším dvěma zajištěným osobám v prvním týdnu po zajištění nebylo umožněno žádost o mezinárodní ochranu podat, a to „pod nejrůznějšími záminkami“. Aby byla tvrzení žalobkyně dostatečně věrohodná, bylo by třeba uvést co nejpodrobnější detaily o tom, koho a při jaké příležitosti žádala o umožnění podání žádosti a jakým způsobem jí byla součinnost odmítnuta. Nelze ani pominout, že žalobkyně se nemusela nutně nacházet v absolutní důkazní nouzi, neboť, jak tvrdí, obětí stejného zacházení byly i jiné zajištěné osoby. Výslech těchto osob však žalobkyně nenavrhla.

Pro posouzení žalobních tvrzení by též mohlo být relevantní, pokud by bylo prokázáno, že v zařízení, v němž byla žalobkyně zajištěna, dochází k systémovým selháním

týkajícím se zajištění práva zajištěných osob na podání žádosti o mezinárodní ochranu. To však žalobkyně netvrdila a z dokumentů, na něž odkázala, takové závěry neplynou. Žalobkyně pouze uvedla, že v zařízení nebyl zajištěn přístup k bezplatné právní pomoci, k čemuž navrhla jako důkazy tiskovou zprávu veřejné ochránkyně práv ze dne 13. 10. 2015 o situaci v ZZC Bělá Jezová a tiskovou zprávu zástupců neziskových organizací ze dne 4.8.2015. Oba dokumenty se týkají období léta a podzimu 2015 spojeného s kulminací migrace, aniž by žalobkyně uvedla, z čeho by plynulo, že při jejím zajištění v únoru roku 2016, panovaly v zařízení obdobné podmínky. Nadto z žalobkyní předložených dokumentů nevyplývá, že by v zařízení nebyla právní pomoc vůbec dostupná, ale že zajištěné osoby často o jejím poskytování nevěděly či se bály jí využít. Na rozdíl od osob, které byly zajištěny krátce po vstupu na území České republiky a často krátce po příjezdu do Evropy, a tedy čelily značné kulturní a jazykové bariéře, žalobkyně před zajištěním na českém území pobývala delší dobu. Proto lze očekávat, že byla schopna i základní komunikaci v českém jazyce zjistit, kdy a kde je právní pomoc v zařízení k dispozici. I kdyby tomu tak však nebylo, nejednalo by se o otázku rozhodnou pro posouzení této věci. Žalobkyně totiž dle svého tvrzení i bez právní pomoci chápala význam žádosti o mezinárodní ochranu a pokoušela se žádost podat. Pro posouzení jejího tvrzení, že jí podání žádosti bylo znemožněno, je pak zcela bez významu, zda měla přístup k bezplatné právní pomoci.

Pro zjištění, zda bylo žalobkyni umožněno podat žádost včas, je též irelevantní, že Policie ČR v ZZC Bělá Jezová používala již neaktuální tiskopis nazvaný *„Prohlášení o mezinárodní ochraně“*. Dvoustupňový proces prohlášení a následné žádosti byl zákonem o azylu opuštěn ke dni 1. 1. 2016, kdy nabyla účinnosti jeho novela č. 318/2015 Sb. Od té doby se již přímo podává žádost o mezinárodní ochranu, kterou se dle § 3 odst. 1 zákona o azylu rozumí *„projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hroící vážnou újmou“*. Uvedené pochybení policie tedy nemohlo mít žádný dopad do práv žalobkyně, neboť její projev vůle požádat o mezinárodní ochranu, pokud by byl učiněn v zákonné lhůtě, by vyvolával kýžené účinky bez ohledu na to, na jakém tiskopise byl učiněn.

Lze tedy uzavřít, že žalobkyně byla řádně poučena o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu do sedmi dnů od svého zajištění. V této lhůtě přitom žádost nepodala. Žalobkyně neprokázala svá tvrzení o tom, že jí bylo podání žádosti znemožněno zaměstnanci ZZC Bělá Jezová. Tvrzení žalobkyně nebyla dostatečně konkrétní ani podložená dostatečnými indiciemi, na základě kterých by mohlo být důkazní břemeno ohledně zajištění jejích práv přeneseno na žalovaného.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně poprvé žádost o mezinárodní ochranu podala dne 8. 2. 2016, tedy po marném uplynutí sedmidenní lhůty. Je pravdou, že následný postup Policie ČR nebyl zcela bez vad. Úkolem Policie ČR totiž není, aby sama vyrozuměla žalobkyni o tom, že žádost byla podána opožděně. Ustanovení § 3b odst. 3 zákona o azylu předpokládá, že žalobkyni o tom, že její projev vůle nelze považovat za žádost o mezinárodní ochranu, vyrozumí žalovaný. Policie tedy měla žalovanému postoupit již žádost ze dne 8. 2. 2016, nikoliv teprve žádost ze dne 25. 2. 2016. Pokud tak však neučinila, nejedná se o důvod pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že se za žádost o mezinárodní ochranu nepovažuje její projev vůle ze dne 25. 2. 2016. Nadto je zřejmé, že ani posouzení žádosti žalobkyně ze dne 8. 2. 2016 žalovaným by nemohlo vést k odlišnému výsledku, neboť i tato žádost byla podána opožděně.

Konečně žalobkyně zpochybnila způsob, jakým žalovaný posoudil bezpečnostní situaci v zemi jejího původu. Je však třeba upozornit, že opožděnou žádost o mezinárodní ochranu zajištěného cizince lze dle § 3b odst. 3 zákona o azylu akceptovat pouze tehdy, pokud

„se lze na základě jeho obsahu důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy“. To znamená, že by žalobkyně musela v žádosti uvést, jak došlo k podstatné změně okolností v zemi jejího původu mezi okamžikem, kdy uplynula sedmidenní lhůta pro podání žádosti (4. 2. 2016) a okamžikem, kdy byla žádost podána (25. 2. 2016). Žádné takové skutečnosti žalobkyně neuvedla. Pouhé tvrzení, že žalobkyni její známí na Ukrajině telefonicky sdělili, že se válečný konflikt na východě země zhoršuje, není dostatečné. S žalovaným se lze ztotožnit v tom, že ukrajinský konflikt trvá již od roku 2013, což žalobkyni jako ukrajinské státní příslušnici muselo být zcela nepochybně známo. Subjektivní pocit žalobkyně, zprostředkovaný jejími známými, že mezi 4. 2. 2016 a 25. 2. 2016 došlo k určitému zhoršení situace, nepochybně nepředstavuje podstatnou změnu okolností ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o azylu.

Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová